

af betegnelser, der kan forveksles med denne betegnelse.

Efter forslaget vil ejendomsmæglere ikke fremtidig kunne betegne sig som „mægler“.

En ejendomsmægler, hvis beskikkelse er bortfaldet eller frakendt, vil ikke være berettiget til at betegne sig „ejendomsmægler“.

Til § 6.

Hjemmelen for handelsministeren til at fastsætte nærmere regler for ejendomsmægleres virksomhed findes i den gældende lovs § 85 e, og det foreslås at opretholde denne hjemmel.

De gældende bestemmelser om ejendomsmægleres virksomhed findes i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 293 af 30. november 1955 om ejendomsmægleres og ejendomshandlers virksomhed. Efter § 2 må ejendomsmæglere og ejendomshandlere ikke drive virksomhed som statsautoriseret revisor eller som beværter eller gæstgiver. Forbudet gælder, uanset om beværter- eller gæstgiverbevillingen er med eller uden ret til udskænkning af stærke drikke. Der vil fortsat være hjemmel for dette forbud, ligesom ministeren også vil kunne give bestemmelser om, at andre erhverv ikke må drives i forbindelse med ejendomsmæglervirksomhed.

Det foreslås tillige, at der indføres hjemmel for handelsministeren til at fastsætte, at også visse stillinger ikke må forenes med hvervet som ejendomsmægler. Det har været overvejet at foreslå, at ejendomsmæglernæring ikke kan forenes med nogen stats- eller kommunal tjenstemandsstilling eller anden fastlønnet stilling i offentlig

virksomhed. Man har imidlertid ikke fundet et ubegrænset forbud herimod påkrævet, idet kun begrænsede grupper af offentligt ansatte personer har mulighed for at få forhåndskendskab til forhold, der kan være af betydning ved ejendomshandeler, og som ikke er almindeligt tilgængelige. Spørgsmålet må herefter i almindelighed afgøres efter tjenstemandslovgivningen, men der er efter lovforslaget hjemmel for handelsministeren til at fastsætte et ubetinget forbud imod, at visse stillinger forenes med hvervet som ejendomsmægler.

I bekendtgørelsens §§ 11-13, som ændret ved bekendtgørelse nr. 247 af 2. juli 1962, er fastsat takster for mange af de forretninger, hvori ejendomsmæglere (og ejendomshandlere) medvirker, og som ikke må overskrides. Man finder, at der ikke fremtidig er anledning til for det offentlige at fastsætte sådanne salærtakster. Ejendomsmæglerens organisationer kan selv vedtage salærtakster, som da kan falde ind under monopolloven på tilsvarende måde som f. eks. advokaternes og lægernes salærtakster.

Bestemmelsen om, at ejendomsmæglere skal have fast forretningssted, findes i § 3 i bekendtgørelsen af 30. november 1955, men foreslås optaget i loven.

Forbudet imod, at ejendomsmæglere (og ejendomshandlere) udfærdiger de til tinglysning bestemte dokumenter om overdragelse af fast ejendom, findes i § 9 i bekendtgørelsen af 30. november 1955. Bestemmelsen foreslås optaget i loven, og samtidig foreslås det, at det også forbydes medarbejdere hos ejendomsmæglere at udfærdige disse dokumenter. Denne udvidelse tilsigter at hindre omgåelse af forbudet.